

(λαόνα = λαγών, μέρος κοῖλον, ρεμμένος < ρέσσω = περα-
σμένος) Δλιπέρι. ἔνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λέσβ. Λήμν. Σκύρ.

ἀναφανίζω Κρήτ. Μέσ. ἀνεφανίζομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφανίζω.

Ζημιώνω, καταστρέφω τινὰ οἰκονομικῶς ἔνθ' ἄν.:
Ἀναφάνισέ με ἡ -ῆ-ἀρρώσθια τοῇ γυναίκας μου Κρήτ. Ἀπ'
αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀναφανίστηκα αὐτόθ. Φέτος ἀνεφανίστηνε
ὁ κόσμος Ἄνδρ. Συνών. ἀφανίζω, καταστρέφω,
ξεκάνω.

ἀναφανίσκω Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεφανίσκω
Κύπρ. ἡνεφανίσκω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀναφανίσκω.

Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ νὰ σου καὶ ἡ μάνα της τοῦ κάμπου ἀναφανίσκει
Λεξ. Δημητρ.

Τῶν νὰ σου τῶν Κωνσταντῶν τοῦ κάμπου ἡνεφανίδ-δει
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,586 (ἔκδ. RDaw-
kins) «καὶ ὅστις ἐνεφάνισκε νὰ ψαρέψη οἱ Βενετικοὶ
ἐκαμακεύγαν τον». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφαίνω 1 β.

ἀναφανός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφανός Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Δαμαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φανός.

Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου ἔνθ' ἄν.: Ἐγρέμισε
ὁ ἀναφανός Ἀπύρανθ. Νὰ μοῦ δώσης εὐτὸ τὸ μισομέθῃρο
νὰ τὸ βάλ' ἀνεφανὸς ἔς τὸ ποῦρο μου αὐτόθ. Οἱ καλικοτῆζοι
κατηβαίνουν ἀπ' τοὺς ἀνεφανοὺς αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπίσω ἔς τὸν ἀνεφανὸν | ἐκρύφτηκα νὰ μὴ φανῶ
αὐτόθ. Συνών. ἀναφάντης 3.

ἀναφανουδάκι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανουδάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανοῦδι διὰ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ καπνοδόχος. Συνών. ἀναφανοῦδι.

ἀναφανοῦδι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανοῦδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦδι.

Ἀναφανουδάκι, ὁ ἰδ.: Μικρὸ εἶν' τ' ἀνεφανοῦδι σας.

ἀναφαντάζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναφαντάζω.

Εἶμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τι: Ἡ κορφή τοῦ βράχου
ἀναφαντάζει ὅαν λγοντάρι. Συνών. μοιάζω.

ἀναφάντης ὁ, Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.
Δημητρ. ἀλαφάντης Ρόδ. ἀνεφάντης Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ.
Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀλεφάντης Κάρπ. — Λεξ. Πρω.
ἀνωφάντης Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφαίνω. Ὁ τύπ. ἀνωφάντης ἐκ παρετυμ.
πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης πρὸς φωτισμόν, φωταγωγὸς
Ἰκαρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφο-
ρῆς 2, ἀναφωτῆ, φεγγίτης. 2) Ὀπὴ τῆς στέγης
τοῦ ἀχυρῶνος, διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγονται καὶ ἀποθη-
κεύονται ἐν αὐτῷ τὰ ἄχυρα Κάρπ.: Ἐβγήκεν ἀπ' τὸν ἀνε-
φάντη τ' ἀχερωναριοῦ. 3) Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου
Ρόδ. Συνών. ἀναφανός.

ἀναφάντι τό, ἀμάρτ. ἀλεφάντι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφάντης.

Ἀναφάντης 2, ὁ ἰδ.

ἀναφαντιάζω ἀμάρτ. ἀναφαντιάζω Καλαβρ.
(Μπόβ.) Μέσ. ἀλαφαντιάζουμι Στερελλ. (Κλών.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντιάζω.

Ἐκπλήττομαι ἔνθ' ἄν.: Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατσου-
λῶν 2 β.

ἀναφαντώνω Κύθηρ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Πελοπν.
(Γέρμ.) ἀναφιδώνομαι Πελοπν. (Μάν.) ἀναφαντώνομαι
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντώνω.

1) Διασκεδάζω Κύθηρ. Συνών. ξεφαντώνω. 2)
Μέσ. ἐκπλήττομαι, ταράττομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.
Μάν.): Ἀναφαντώνεται τὸ μονλάρι Γέρμ. Εἶδα τὴ νύχτα
καὶ νὰ κουνιέται καὶ ἀναφιδώθηκα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνατσουλῶν 2 β. β) Ταράττομαι ὑπὸ τρικυμίας,
κυμαίνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀναφαντώθη ἡ θά-
λασσα Λακων. || Ἄσμ.

Μέσ' ἔς τοῦ Τσιρίγου τὸ νηοὶ | ποῦ ἀναφιδώθη ἡ θάλασσα
καὶ ἔκαμε χοδροκύματα | καὶ ἐπνιξε τὴ δοδάρδα μας

Μάν. Συνών. ἀναθεώνω 1.

ἀναφαντῶς ἐπίρρ. Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναφιδῶς Πε-
λοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναφαντός.

Αἰφνιδίως ἔνθ' ἄν.: Ἀναφαντῶς βρέθηκες μπροστά μου
Γέρμ. Συνών. ἄξαφνα, ξαφνικά.

ἀναφατέρως ἐπίρρ. Χίος (Βίκ. Καρδάμ.) ἀναφα-
τέρου Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἐν ἀμφοτέροις. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
29 (1917) 202.

Πρὸς ἀλλήλους, ἀναμεταξύ των: Ἐμάνισαν - ἐμάλωσαν
ἀναφατέρως των Βίκ. Ἀναφατέρου των μαλώνουν Καρδάμ.

ἀνάφεντος ἐπίθ. ἀνάφεντος Τήν. ἀνάφεντος Κύπρ.
Μύκ. Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) — ΚΠασαγιάνν.
Παραμύθ. 68 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάφεντος Κύθηρ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) ἀνέφεντος Κύπρ. ἀνήφεντος Πάρ. ἀλά-
φεντος Θήρ. ἡἀφεντους Μακεδ. (Ζουπάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάφεντος.

1) Ὁ μὴ ἔχων αὐθέντην, ἀδέσποτος Θήρ. Κύθηρ.
Κύπρ. Μακεδ. (Ζουπάν.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκκ.)
— ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Σπίτι ἀνάφεντο
Λακων. Ἀνάφεντα παιδιὰ Τρίκκ. Στῦλ-λος ἀνάφεντος
Κύπρ. Ἀνάφεντο καράβι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. β) Ὁ μὴ
ἔχων ἀνώτερον, ἀπόλυτος κύριος Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Ἀφένθη, ἀφένθη, ἀνάφεντε, πέδε βολές ἀφένθη

γ) Ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ.): Ἀφῆσε
τὰ βόιδα του ἀνάφεντα καὶ ἐδιάνηα ὅς ζῆμια (ἐδιάνηα = ἐδιά-
βησαν, ἐπῆγαν) Γέρμ. Πάει ἔς τοῖς δουλειῶς καὶ ἀφίνει
τὰ παιδιὰ της ἀνάφεντα αὐτόθ. Τὸ ζῶ σιργιανᾶει ἀνάφεντο
πέρα τδεῖθε Κλουτσινοχ. 2) Δυσπειθής, δύστροπος,
αὐθάδης Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Τήν.: Ἀνήφεντο
παιδὶ Πάρ. Παιδιὰ ἀνάφεντα Κλουτσινοχ.

ἀναφέρνω, ἀναφέρω λόγ. κοιν. ἀναφέρου βόρ.
ιδιῶμ. ἀναῖφέρου Ἡπ. (Τσαμαντ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀναφέρνω σύννηθ. ἀναφέρου βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφέρου
Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἡνεφέρνω Ρόδ. Μέσ.
ἀνεφέρνομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφέρω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπνέω Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρου.)
Στερελλ. (Λεπεν.): Ἀναφέρνει ἀκόμη Κύθηρ. Ὅσον
ποῦ ἀναφέρῃ (μόλις ἀναπνέει, πνέει τὰ λοιπῶς) Λεπεν.
Συνών. ἀναπνέω 1, ἀνασέρνω Β 4. β) Ἀσθμαίνω

Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Τρίκκ. κ. ἀ.): *Ἀναφέρνει* ὅταν τὴν παλαιογελάδα Τρίκκ. Συνών. ἀναπνέω **1 γ**, ἀνασαίνω **2 γ**, ἀνασέρνω **Β 4 β**. **2)** Ἀναστενάζω μετὰ λυγμῶν Κύθηρ. Στερελλ. (Κεράσ.) — *Λεξ. Αἰν.*: Τὸν ἔπιασαν τὰ παράποντα καὶ ἀνάφειν Κεράσ. Τὸν ἦδρα πῶκλι καὶ ἀνάφειν αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Γαλην. Ἱπποκρ. γλῶσσ. (ἐκδ. CKühn) «ἀναφέρειν δηλοῖ ποτε καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα». Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀνενέγκατο ἑστέναξεν ἐκ βάθους». Πβ. ἀναλυγγιάζω **1**, ἀναλυγγίζω. **3)** Στρέφομαι πρὸς τι, περιστρέφομαι Κρήν.: Ἄσμ.

Πάντα ᾗς ἐσέ, πουλλάκι μου, ὁ νοῦς μου ἀναφέρνει.

Β) Μετβ. **1)** Κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ ἐκ λιποθυμίας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Προπ. (Μηχαν.) — *Λεξ. Δημητρ.*: Ἐγναχτήσανε νὰ τὸν ἀναφέρουνε Κρήτ. Μὴ τὰ πουλλά τ'ν ἀνάφειαν Ζαγόρ. Μπόρισι νὰ τ'ν ἀναφέρ' αὐτόθι. || Ἄσμ.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε γιὰ νὰ τὴν ἀναφέρ'να
καὶ ὅταν τὴν ἀναφέρανα, αὐτὸ τὸ λόγο λέγει

Μηχαν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 1595 (ἐκδ. SLambros σ. 67) «ὅταν ἐκ πόνου καὶ κλαυθμοῦ λιποθυμήσῃ, πέσῃ, | εἰ μὴ τὴν φθάσῃ τὸ νερόν, ποσῶς οὐκ ἀναφέρει». **2)** Ἐνάγω, καταγγέλλω, μηνύω τινὰ συνήθως ἐν τῇ σχολικῇ καὶ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σύνηθ.: Μὴ μὲ πειράζῃς, γιὰτὶ θὰ σὲ ἀναφέρω ᾗς τὸ δάσκαλο. Ὁ δεκανέας ἀνάφερε σήμερα δυὸ στρατιῶτες. **3)** Κάμνω λόγον περὶ τινος, λέγω τι κοιν.: Μὴν ἀναφέρῃς τέτοια πράματα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀναφέρῃς τ' ὄνομά μου. Ἄν τοῦ ἀνάφερα τίποτα κοιν. Τὸν πιδὶ τοῦ ἀνάφειν τ' μάννα τ' Αἰν. Λυγιάει; κάποιους σ' ἀναφέρ' (πρόληψις) Μακεδ. || Παροιμ.

Ἀνάφειν τοὺν σκύλλον; | πᾶρι καὶ τοῦ ξύλου

(ὁ συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς κακοὺς πρέπει νὰ προφυλάσσεται) Ἡπ. Τὸν Γιάντ' ἀνάφειν ἀνὰ καὶ οὐ Γιάντ' ᾗς πίσου ἀπ' τὴν πόρτα (ἐπὶ τοῦ καταφθάνοντος ὅτε περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος) Μακεδ. Νέφερε τὸ γάδαρον νὰ γιῇς τὸ σουμάρι (ὅταν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι λέξεώς τινος ἀναπλάσσεται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀκούοντος ἢ ἔννοια ἄλλου πράγματος ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένου μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀκουομένης λέξεως) Ρόδ. Σ τοῦ κρεμασμένου τὸ σπῖτι σκοινὶ μὴν ἀναφέρῃς (ἀπόφευγε νὰ ὁμιλῇς περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ λυπήσουν τὸν μεθ' οὗ διαλέγεσαι) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216. || Ἄσμ.

Σῦρι, μαννούλλα μ', πές του της, | κρυφὰ καὶ ἀνάφειν του της Αἰτωλ.

Ἐψὲς ἤμουν ᾗς τοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους
καὶ ἄκουσα ποῦ σ' ἀνάφεραν μὲ τοὺς ἀποθαμένους

Ἡπ. Συνών. ἀθιβάλλω **3**, ἀθιβολεύω (II) **3**, ἀμφιβάλλω **2**, ἀναβάλλω **5**, ἀναγογυρεύω **2**, ἀναγορεύω **1**, ἀναγυρεύω **2**, ἀναθιβάλλω **Β 1**, ἀναθιβολεύω **1**. Μετοχ. ἀναφειόμενος = ὁ διαβοηθεὶς διὰ τὴν ἀνηθικότητά του, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Μακεδ.: Ἀναφειμέν' ᾗναϊκα. **4)** Ἀναγνρίζω τινὰ Κρήτ. Μεγίστ. — Κορ. Ἀτ. 2,45: Ὁ,τι ποῦ σ' ἀναφέρνω Κρήτ. Μόλις σὲ ἀνέφερα Κορ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θυμήθου τὰ περάματα καὶ ἀνάφερε τοὺς τόπους,
τὰ λόγια ποῦ ᾗμιλούσαμε κρυφὰ πὸ τοὺς ἀνθρώπους

Μεγίστ. **5)** Ἐκθέτω τι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν ἢ πρὸς προϊστάμενον λόγ. σύνηθ.: Ὁ ἀναφέρω ᾗς τὸν προϊστάμενο γιὰ τὸ πρᾶμα. Θὰ ἀναφερθῶ ᾗς τὸν εἰσαγγελέα - ᾗς τὸ νομάρχη - ᾗς τὸν προϊστάμενο - ᾗς τὴν ἀστυνομία κττ.

ἀνάφερτο τό, ἀμάρτ. ἀνάφειτον Μακεδ.

Οὐσιαστικοποιηθὲν οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος < ἀνάφειν. Περὶ τῆς στερητ. σημ. τοῦ *ἀνάφερτος ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. **2 α**.

Κατ' εὐφημισμόν. τὸ νόσημα ἀνθραξ: Νὰ βγάλ'ς τ' ἀνάφειτον! (ἀρά).

ἀναφιλύζω ἀμάρτ. ἀνεφελῶ Θράκ. Μέσ. ἀνιφ'λύζουμι Σάμ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφλύω (ἀνακοχλάζω) κατ' ἀνάπτυξιν ἢ ὡς συνοδίτου φθόγγου καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ εἰς -ύζω διὰ τὸν κοινὸν ἀόριστον.

1) Παραπονοῦμαι Θράκ.: Τίνας ἀνεφελούσες; (πῶς παρεπονεῖτο;) **2)** Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν, ὀλολύζω Σάμ.: Ἐκαμὶς τοῦ πιδὶ καὶ ἀνιφ'λύσ'ς κι. Συνών. ἀναλυγγιάζω **1**, ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω.

ἀναφίλυμα τό, ἀμάρτ. ἀνιφίλ'σμα Σάμ. ἀναφίλυμα Θράκ. — ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 13 ἀνεφέλυμα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφιλύζω. Ὁ τύπ. ἀναφίλυμα ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Παράποντον Θράκ. **2)** Παρατεταμένος θρηνησ, λυγμὸς Θράκ. Σάμ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.: Ἐκλαίει μ' ἀναφιλύματα Θράκ. || Ποίημ.

Μὲ λυγγισμοὺς καὶ ἀναφιλύματα | ὅσπερ καὶ μὲ μαῦρα δάκρυα
τὸ μοιρολόγι μου ξεχύνεται | καὶ ἀντιλαλεῖ ᾗς τὴν πᾶσαν ἄκρα
ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναρροῦφημα **2**, ἀνάσερμα **3**, ἀναφιλυτὸ **1**.

ἀναφιλυτὸ τό, ἀναφλυτὸ Λεξ. Αἰν. ἀναφιλυτὸ κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Διαρκὲς σιγηλὸς θρηνησ, συνεχὲς λυγμὸς κοιν.: Ἀρχίσει τ' ἀναφιλυτά. Κλαίει μ' ἀναφιλυτά κοιν. Ὅλο μ' ἀναφιλυτὰ δέρεται Κρήτ. Σωριασμένη ἀπάνω του ἄφησε λεύτερα μόνο τ' ἀναφιλυτά της ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 17. Ἀναφιλυτὰ ἀκούστηκαν κ' ἡ θλίψι ἀπλώσε βαρὲς τὰ φτερά της Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 73. Ἡκουσα τῆς ἄρρωστης τὸ βῆχα σὰν ἀναφιλυτὸ ἸΚονδυλ. Πρώτη ἀγάπ. 69. || Ποιήμ.

Μιλῶντας μ' ἀναφιλυτὸ καὶ δακρυσμένο μάτι

ΛΜαβίλ. Ἔργα 21

Καὶ νοιώσε τ' ἀναφιλυτὰ καὶ τὸν καημὸ τοῦ κόσμου

ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι² 235. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφίλυσμα **2**. **2)** Θορυβώδης γέλως Μακεδ. (Καστορ.): Γελοῦνε καὶ ἀκούγονται ὡς ἐδῶ τ' ἀναφιλυτά τους. Συνών. χαχανητό, χαχάνισμα, χάχανο.

ἀναφιλῶ ἀμάρτ. ἀνεφιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Φιλῶ καὶ πάλιν: Ἄσμ.

Ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλεῖ καὶ ἀνεφιλεῖ τον.

Συνών. ξαναφιλῶ.

ἀναφίνω ἀμάρτ. ἀνιφίνου Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφίνω. Ὁ τύπ. ἀνιφίνου ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφίνω.

Ἀπροσ. μοῦ φαίνεται καλόν, μὲ εὐχαριστεῖ (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον, μοῦ ἐπιτρέπει): Δὲ μ' ἀνιφίν' νὰ καθῶμι μὴ χέριμα σταυρουμένα.

ἀνάφλα ἢ, Εὐβ. (Κονίστρ. Ὁξύλιθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. σκοντάφλα < σκοντάφτω.

